

LBRIS

We know
books

MARCO DE FRANCHI

CONDAMNAREA CELOR VII

Traducere din limba italiană și note
GEORGIANA-MONICA IORGA

LITERA
București

1

Copilul alerga pe marginea drumului asemenea unui animal speriat în toiul nopții. Îi amintea bărbatului din mașină de bine-cunoscuta fotografie a lui Kim, fetița vietnameză care fugea disperată în timp ce napalmul îi ardea pielea. Dar nu se aflau în Vietnam, ci pe drumul expres 74, zis și Maremmana¹, care pe acea porțiune mărginea culmile prăpăstioase ale unui sat numit Sorano, cu luminile sale pâlپând în noapte, înainte de a traversa șesul din împrejurimile orașului Grosseto. Bărbatul se asigură că nu venea nici o altă mașină din spate și încetini cu grijă, oprindu-și Toyota Highlander lângă peretele stâncos. Zona din jur nu era luminată decât de farurile mașinii sale. Copilul își continuă cursa, dispărând dincolo de curba pe lângă care tocmai trecuse șoferul. Bărbatul coborî din mașină și porni pe urmele lui. Nu mai avusese timp să-și ia vesta galbenă reflectorizantă și se ruga să nu mai treacă alte vehicule. Tocmai în locul acela drumul se îngusta, iar dacă o mașină ar fi ieșit brusc din curba spre care se îndreptase copilul, n-ar mai fi avut timp să frâneze.

Copilul părea cu adevărat îngrozit, iar bărbatului îi era teamă că dacă l-ar fi strigat s-ar fi speriat și mai mult, poate chiar ar fi fost în stare să intre în pădure,

¹ Maremma - regiune din Toscana situată pe țărmul Mării Tirenene, cunoscută în trecut pentru zonele sale mlăștinoase

unde s-ar fi pierdut în hățiș. Odată ajuns acolo, ar fi fost de negăsit.

Pesemne că băiețelul era epuizat. Îl ajunse din urmă în numai câteva minute și îl opri.

- Stai! îi ordonă gâfâind.

Privea șocat brațul dezgolit, slab și înghețat pe care tocmai îl înșfăcase, când băiatul se răsuci și-l mușcă de mână. Bărbatul țipă de durere, dar își reprimă instinctul de a-l împinge. În schimb, îl îmbrățișă, într-un efort de a domoli avalanșa de pumni și picioare, și-i șopti:

- Încetează, liniștește-te, te rog! Vreau să te ajut. Nu vreau decât să te ajut!

Băiatul strigă niște fraze de neînțeles, își roti ochii și apoi leșină în brațele lui.

Chiar în clipa aceea opri o altă mașină, care îi încadră ca într-o scenă cu lumina pătrunzătoare a farurilor. Bărbatul rămase nemișcat, conștient de impresia pe care i-o lăsa șoferului imaginea aceea. Un necunoscut robust, masiv care ținea la pieptul său trupul neînsuflețit al unui copil de zece-doisprezece ani, complet dezbrăcat.

2

Mașina era un Subaru mare albastru-deschis, un plămân pe patru roți, așa cum îl numise Angelo Zucca, asistentul care îi era șofer. Valentina ar fi preferat ceva mai puțin bătător la ochi. Însă darurile din partea familiei nu se discută, iar familia sa era Serviciul Central Operativ din cadrul Poliției Naționale.

Călătoria fusese scurtă. Mai puțin de două ore, dacă punem la socoteală și jumătatea de oră necesară pentru a ieși din traficul de pe centura Romei. Valentina profitase de timpul acesta ca să analizeze pe laptop informațiile primite la plecare. Erau destul de puține, probabil insuficiente pentru solicitarea intervenției SCO, însă directorul, Giuseppe Falcone, fusese ferm:

- Te vei ocupa tu de acest caz, nu unul dintre subalternii tăi. N-am încredere în responsabilul echipei mobile din Grosseto, există riscul să fi subevaluat cazul. Trebuie să vedem cât mai repede dacă într-adevăr este nevoie de intervenția noastră. În caz contrar, saluți, faci stânga împrejur și te întorci imediat!

Valentina executase ordinul, ca de fiecare dată.

Fata care îi aștepta la intrarea în sediul poliției era minionă, firavă, cu o claie de păr negru creț.

- Doamna comisar Medici? o întrebă în timp ce-i strângea mâna. Fără a-i oferi ocazia să răspundă, adăugă:

Eu sunt inspectorul Blasi. Roberta Blasi. Mă bucur să vă cunosc!

Strângerea de mână a lui Blasi, spre deosebire de aspectul său fizic, era energică. Ochii îi străluceau.

Angelo Zucca se prezintă, cu obișnuitul său aer indiferent, apoi Blasi le făcu semn s-o urmeze în secția de poliție.

- Infracțiunile contra persoanei nu sunt de competența mea, le explică în timp ce treceau pe lângă corpul de gardă, în același timp făcându-i semn ofițerului de la intrare că nu era nevoie ca nou-veniții să se legitimeze. Dar, dacă nu vă deranjează, vă voi prezenta eu cazul.

- Nu sunteți dumneavoastră cea care se ocupă de investigații? întrebă Valentina surprinsă când intrau în biroul echipei mobile.

Blasi se îmbujoră.

- Povestea asta nu e de competența echipei mele. Dar noi eram în tură atunci când am fost solicitați, așa că am intervenit primii... Nu știm încă foarte clar despre ce este vorba. Mulți dintre cei de aici nu cred că a fost o sechestrare de minor în adevăratul sens al cuvântului.

- Și dumneavoastră?

- Eu încă nu știu ce să cred.

- Bine! zise brusc Valentina, deranjată de cheia facilă în care fusese abordată situația. Atunci, explicați-mi ce s-a întâmplat cât mai clar puteți.

Angelo Zucca profită de situație și, cu un surâs enigmatic ascuns de barba stufoasă, se așeză pe marginea unui birou. Avea o mare experiență în cadrul Serviciului Operativ, iar atitudinea lui s-ar fi putut traduce astfel: „Nu vă enervați, doamnă comisar,ăștia nu-s decât niște polițiști de provincie, n-avem ce să le facem!“ Valentina cunoștea bine mecanismul acela psihologic: de fiecare dată când specialiștii SCO se interpuneau

Într-o investigație declanșată de polițiștii „din partea locului“, aceștia din urmă manifestau un soi de neîncredere și adesea începea o adevărată competiție pentru rezolvarea cazului. Numai că pe ea nu o interesa o astfel de competiție. Sarcina ei era să intervină atunci când primea ordin, să stabilească dacă Serviciul Operativ avea motive temeinice de a lua parte la investigații și să plece cât mai repede cu putință. Avea atât de mult de muncă din urmă, încât nu-și permitea să piardă timpul cu jocurile politice ale anchetatorilor.

-După cum știți, copilul se numește Fosco Agnelli, începuseră inspectorul Blasi. În decembrie va împlini doisprezece ani. O fire vioaie, dar și cu probleme. Un caracter dificil. A dispărut ieri după-amiază din Sorano, un sat cu nici trei mii de locuitori, unde toată lumea se cunoaște cu toată lumea. A plecat de la școală la ora 13 fix, dar n-a mai ajuns acasă. Am verificat, și nu sunt mai mult de șase sute de metri. E imposibil să se fi rătăcit, mai ales pentru unul ca el, un localnic. Luisa Marini, mama lui, îl aștepta cu masa de prânz și i-a anunțat imediat dispariția. Tatăl, de care este despărțită, locuiește în Franța. L-am contactat de îndată, însă, evident, nu știa nimic despre cele petrecute. După cum v-am semnalat, aseară, cu puțin înainte de miezul nopții, copilul a fost găsit la câțiva kilometri de sat. S-a intersectat cu el reprezentantul unei companii farmaceutice care se întorcea acasă pe șoseaua Maremmana... este drumul care face legătura între lacul Bolsena și mare. Trebuie să menționez că are destul de multe curbe și traversează întreaga zonă. Copilul era gol, fără haine și încălțăminte. Fugea pe drum, țipând ca un posedat.

Polițista tăcu, iar Valentina întrezări cu surprindere semnele unei înduioșări sincere în privirea ei.

O atitudine neobișnuită pentru o profesionistă care trebuie să mai fi întâlnit astfel de cazuri.

- Bietul copilaș, zise Blasi peste câteva clipe, cine știe prin ce-o fi trecut! Mare noroc că n-a fost lovit de vreo mașină.

Valentina dădu din cap aprobator. Dintr-un motiv necunoscut, acea dovadă neașteptată de compasiune o tulburase.

- Toate acestea ni le-ați comunicat deja, spuse. Sper că mai sunt și alte informații. Ați menționat că este un copil-problemă?

- Într-adevăr. Despărțirea părinților săi nu a fost chiar floare la ureche, iar băiatul cu siguranță a avut de suferit. Este tratat de un psiholog și... a mai fugit și altă dată de acasă.

Valentina avu un moment de reflecție. Poate că în spatele acelei dispariții nu era nici un mister, iar drumul ei până acolo fusese inutil. Deși găsierea băiatului fără haine reprezenta un detaliu demn de atenție.

- Presupun că a avut parte de un control medical.

- Sigur! Blasi își consultă notițele de pe o foaie, dar era evident că nu avea nevoie de ele. În afară de șocul suferit, se prezintă într-o stare fizică bună. În perioada aceasta nu e foarte frig, astfel că nu s-a găsit nici un semn de hipotermie. Ipoteza de lucru este că a stat la adăpost pe undeva până cu puțin timp înainte de a fi găsit. Nici o urmă de traumă ori violență. A fost supus unui control medical de rutină: analize de sânge, urină, electrocardiogramă, tot ce era necesar, iar acum așteptăm rezultatele.

- Nu prezintă semne de iritație în gât? întrebă Valentina. Acesta este efectul eterului, știati?

Fata dădu din cap aprobator, întorcându-i privirea cu o intensitate care nu-i scăpă Valentinei.

-Nu are nici o problemă cu gâtul. Și eu m-am gândit la eter, doamnă comisar, spuse cu însuflețire. Medicul nu l-a exclus, dar vrea să aștepte rezultatele analizelor înainte de a se pronunța. Afirmă că, la prima vedere, nu sunt indicii ale administrării unor substanțe narcotice. Cert este că, așa cum vă spuneam, Fosco a mai dispărut și altă dată de acasă, și aici nimeni nu crede să fi fost vorba despre altceva.

-Dar de data asta a fost găsit în pielea goală și speriat. S-a mai întâmplat și altă dată la fel?

-Cu siguranță, nu! răspunse Blasi, continuând s-o fixeze cu privirea ca și cum ar fi cântărit dacă se putea încrede în comisar.

Nu era nici o îndoială, fata aceea aștepta niște răspunsuri.

-Îmi imaginez că l-ați interogat serios pe bărbatul care l-a găsit.

-Chiar în noaptea aceasta, eu însămi. L-am pus în situația de a se simți sub presiune, dar a reacționat foarte bine. Se numește Saverio Genovesi, este reprezentant farmaceutic și se întorcea acasă când l-a zărit pe Fosco. E un om cumsecade, fără antecedente penale. El era și mai speriat decât băiatul. Blasi aruncă o privire în spate ca să se asigure că n-o auzea nimeni înainte de a continua: Este o chestiune delicată, iar șeful meu este circumspect. Nu consideră că este vorba despre un caz grav, spune că a informat SCO doar pentru că așa prevede procedura. Dar până când nu ies la iveală elemente care să indice o sechestrare sau violențe de ordin sexual, nu are de gând să investească alte resurse. Vreau să zic, în afară de mine. Dar...

-Dar?

-Dar eu cred că Fosco Agnelli a pățit ceva. Și așa vrea să știu ce anume.

Blasi părea hotărâtă, dar, din experiență, Valentina știa că adesea polițiștii exagerează cazurile de care se ocupă pentru a-și demonstra competența. Uneori, se poate întâmpla dacă ești femeie, iar superiorul tău are tendința de a-ți încredința numai anchetele pe care nu le-a vrut nimeni sau cele care sunt de nerezolvat. Poate că responsabilul acelei echipe mobile apreciasse corect situația ori poate o subevaluase. Oftă. Îi revenea ei sarcina de a găsi răspunsul.

- Cred că ați vorbit deja cu Fosco, nu-i așa?

- Doar pe scurt. Pentru adevăratul interogatoriu, vă așteptam pe dumneavoastră, zise tânăra fără să-și plece privirea.

- Corect.

Din punctul acela de vedere, Blasi acționase corespunzător. Informațiile relatate la prima mână de către un martor, fie el și minor, sunt adesea cruciale. Iar Valentina era sigură că inspectoarea Blasi încercase să-i smulgă lui Fosco chiar și cel mai mic detaliu pentru a înțelege ce se petrecuse. Pe de altă parte, era ceva straniu în atitudinea polițiștii. Poate că fata era neliniștită din simplul motiv că superiorul său îi trasase o sarcină de lucru pe care nu și-o dorise. Astfel, o ipoteză schițată eronat ar fi fost de ajuns ca întreaga vină să cadă pe umerii ei. Cel mai mic semn de superficialitate i-ar fi adus înfierarea. În schimb, dacă la interogatoriul lui Fosco Agnelli ar fi participat și o persoană cu mai multă autoritate, responsabilitatea ar fi fost împărțită.

Mai era un motiv însă, intuia Valentina.

O scrută cu și mai multă atenție pe inspectoarea Blasi. Era convinsă că aceasta nu-i relatase totul. Cu siguranță, discuția pe care o avusese cu copilul fusese de natură s-o uimească. Poate că băiatul îi destăinuisese ceva ce o făcea să stea ca pe ghimpi. O informație

importantă, pe care polițista voia s-o audă și Valentina cu urechile sale. Ceva ce ea însăși nu îndrăznea să-i povestească.

- Bine, hotărî ea, să mergem să-l cunoaștem pe Fosco!

3

Lui Fosco Agnelli îi fusese repartizat un salon din unitatea spitalicească de la periferia orașului Grosseto. Un salon dublu doar pentru el. Se impunea să rămână în izolare nu doar din cauza stării sale psihice, ci mai cu seamă pentru că nu se știa ce se petrecuse cu el. Măcar din punctul acesta de vedere, procedura fusese respectată. Disparația unui copil, fie și numai pentru câteva ore, activase codul roșu prevăzut în cazul violențelor de natură sexuală sau al relelor tratamente, urmând să intervină Parchetul specializat în investigarea infracțiunilor cu victime minore din Florența și serviciul de asistență socială. Dacă se constata că nu se petrecuse nici o infracțiune, autoritatea judiciară ar fi clasat imediat cazul. În caz contrar, situația se complica pentru toți cei implicați.

- De fapt, explică inspectorul Blasi în timp ce urcau la etajul al treilea, am fost nevoită să insist pentru a i se găsi un loc aici, la spital.

Valentina era din ce în ce mai surprinsă.

- Ce vrei să spunei?

Roberta Blasi se opri din mers. Îmbujorarea îi colora tenul, dar de data aceasta cauza nu o mai reprezenta stânjenea, ci mai degrabă un soi de agitație.

- Pot să fiu sinceră cu dumneavoastră?

- Cu tine, nu cu dumneavoastră! o corectă Valentina, permițându-i o familiaritate la care Blasi poate că nu se aștepta.

În fond, tânăra îi făcea o impresie plăcută. În ciuda abordării neconvenționale a procedurilor, Valentina intuia că frustrarea fetei putea fi canalizată într-o direcție bună și că, dacă ar fi încurajat-o, în scurt timp ar fi obținut răspunsurile așteptate.

Roberta Blasi încuviință din cap.

- După cum ți-am spus, am schimbat câteva cuvinte cu Fosco, azi-noapte.

- Ai făcut bine.

Iată cum începeau să apară detaliile.

- Fosco a reușit să-mi relateze ceva, printre suspine. Un lucru care m-a lăsat perplexă... I l-am comunicat șefului, dar el i-a minimalizat importanța. „Toanele unui băiat cu probleme psihice care n-a vrut decât să-i facă în ciudă maică-sii“, acestea au fost cuvintele sale. Cei care-l cunosc pe copil susțin că îi stă în fire să facă una ca asta. Continuă cu toții s-o vadă ca pe o fugă a unui răsfățat, în ciuda faptului că a rătăcit pe câmpuri gol pușcă. Furioasă, Blasi clătină din cap. Gol, mă înțelege? Ca și cum ar fi cel mai firesc lucru pe lumea asta.

- Nu este, ai dreptate.

- Sigur! Se spune că, pentru a le atrage atenția adulților, copiii sunt în stare de orice. Chiar și să se dezbrace de haine și să umble singuri noaptea prin pădure. Numai că relatările lui... nu mi s-au părut deloc a fi invențiile unui copil cu dereglări psihice. Iar comportamentul său... în fine, dacă și tu vei fi de părere că nu sunt decât niște născociri, atunci o să accept. O să mă înclin în fața experienței superioare și-o să mă opresc.

De fapt, nu. Nu s-ar fi oprit, Valentina ar fi fost gata să parieze.

- Dar ce ți-a povestit, mai precis? Ce i s-a întâmplat?

Roberta Blasi făcu semn cu bărbia spre ușa în fața căreia se opriseră.

- Este aici, înăuntru. Cred că e mai bine să auzi din gura lui.

4

Era întins pe pat, acoperit cu un cearșaf tras până la bărbie. Ochii îi erau închiși, iar sprâncenele, arcuite și încruntate, dovadă a somnului agitat. Dintr-o perfuzie îi curgea în vene o soluție incoloră. Părul bogat, negru se arăta rebel la pieptănat. Arăta mai mic decât ar fi trebuit la cei doisprezece ani ai săi.

Femeia așezată lângă el nu putea fi decât mama sa. O demonstau linia profilului, conturul negru al sprâncenelor, părul ei, la fel de rebel, și, mai ales, poziția corpului. Își ținea mâna peste cearșaf, pe trupul fiului, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu avea să dispară din nou. Pe chipul ei se citeau nenumăratele ore de veghe și griji.

În cameră se mai afla și o femeie de vârstă nedefinită, cu ochi senini și părul cărunt prins într-o coadă lungă. Probabil, așa cum era necesar în astfel de cazuri, psihologul pentru minori.

Roberta Blasi făcu prezentările în șoaptă.

-Comisarul Medici și adjunctul său, Zucca, au venit de la Roma. Dumneaei este Luisa, mama lui Fosco, iar doamna doctor Manigrasso este specializată în psihologia copilului. A fost recomandată de către judecător.

În timp ce Valentina și Zucca dădeau mâna cu cele două femei, băiatul deschise ochii.

În clipa aceea, Valentina aproape că reuși să-i simtă durerea și frica. Încă i se putea citi suferința întipărită în adâncul privirii dezorientate.

Manigrasso i se adresă băiatului, fără a se apropia de el.

- Bună, Fosco! Cum te simți?

Copilul rămase nemișcat, exprimându-se doar prin intermediul ochilor, care îi săgetară pe rând pe toți cei din încăperea, apoi o luară de la capăt. Era ceva sălbatic în mișcarea învolburată a acelor mărgelușe negre.

Cu un gest aproape imperceptibil din cap, Valentina o îndemnă pe doctorița Manigrasso să continue.

- Fosco, ai văzut că este și mama ta aici? Te bucuri că este alături de noi?

Fosco se întoarse către mama lui; pentru întâia dată, privirea i se opri din mișcările frenetice. Femeia îi strânse și mai tare mâna.

Valentița intuia care erau intențiile specialistei. Voia ca întreaga atenție a băiatului să fie concentrată asupra mamei lui. Nu doar pentru a-l încuraja, ci și ca să evalueze legătura afectivă dintre cei doi. Nu era neobișnuit ca fuga unui minor să fi fost cauzată de relele tratamente aplicate de propria familie, iar adesea mamele erau la fel de vinovate ca și tații.

Îmblânzit, copilul își dezlipi ochii de pe mama lui doar cât să-i transmită o confirmare doctoriței Manigrasso. Aceasta zâmbi.

- Știu, te simți în siguranță alături de ea, nu-i așa? Aceeași confirmare.

- Domnii aceștia ar vrea să-ți adreseze câteva întrebări. Le răspunzi doar dacă te simți în stare. Este în regulă?

Fosco se gândi o clipă, apoi răspunse:

- Da!

Doctorița le făcu semn polițiștilor că puteau începe. Blasi o întrebă pe Valentina:

- Îmi permiteți?

Ea încuviință. Inspectoarea menționase că stabilise deja o legătură cu băiatul, așa că era mai bine să reia din punctul acela.

- Fosco, îți amintești de mine? i se adresă Blasi. Am stat puțin de vorbă azi-noapte. Te-ai descurcat foarte bine când mi-ai povestit prin ce-ai trecut, de aceea aș vrea să le povestești și domnilor acestora. Sunt niște polițiști importanți, care au venit de la Roma special pentru tine.

Atenția fețișoarei lui albe se concentrează acum asupra nou-veniților, însă nu-și schimbă expresia.

- Ai putea, Fosco? șopti Blasi. Poți să le spui și lor ce ți s-a întâmplat?

La semnul timid de încuviințare, Valentina înaintă un pas către el, dar copilul se retrase, strângând marginea cearșafului ca să se acopere mai bine. Mama se încordă, străfulgerând-o cu privirea. Valentina evaluă atitudinea acesteia. O mamă gata să-și apere fiul ori-când și oriunde. Așadar, nu acolo se ascundea problema.

- Nu-ți fie teamă! zise Valentina, care încerca să-și găsească tonul cel mai cald cu putință. Vezi bine că este și mama ta mereu aici, gata să te îmbrățișeze și să te apere, nu-i așa?

Fosco aprobă distrat, ca și cum informația aceea ar fi fost de prisos. Dar mâna cu care strânsese cearșaful se relaxă.

- Ce vrei să știi?

Vocea nu-i tremura. În condiții normale, ar fi fost un copil sigur pe sine. Poate chiar în stare să se prefacă.

- Ce ți s-a întâmplat ieri. Ce i-ai povestit deja kolegei mele. Cu toții erau foarte îngrijorați pentru tine.

- Știu. Îmi pare rău!

- Acum nu mai contează. Te-ai întors acasă și suntem toți foarte bucuroși. Însă te întreb: ai putea să ne ajuți să reconstituim ziua ta de ieri? Te simți în stare? Ne-ar ajuta mult.

- Bine, zise el, dar își strânse buzele.

- Să începem cu momentul plecării de la școală. Îți amintești la ce oră a fost?

- Eram la matematică, ultima lecție... N-a lipsit nici un profesor. Ora unu. Întotdeauna plec la unu.

- Ți-ai salutat colegii, așa bănuiesc.

- Da.

- Apoi?

- Am pornit spre casă. O bucată de drum am mers cu Marcello, un prieten. Locuiește lângă școală. După aceea mi-am continuat drumul singur.

- Ca de obicei?

- Ca de obicei.

- Și ai ajuns acasă... când? La cât timp după ce ai plecat de la școală?

Fosco îi aruncă o privire mamei.

- Nu știu. Zece minute?

- Mi se pare un interval rezonabil, aprobă Valentina. Să știi că te descurci grozav. Și ce s-a întâmplat după aceea?

- Era un domn. Cel care mi-a făcut puțin rău...

Un curent de aer rece ca gheața. Valentina îl simți până în măduva oaselor. Fusese o senzație atât de veridică, încât se uită spre fereastră ca să se asigure că era închisă.

- Un domn..., repetă Blasi, ca pentru a-l încuraja să continue.

Valentina își întoarse privirea ca să analizeze chipul băiatului.

- Cel cu părul alb, zise acesta cu ochii la tânăra polițistă. Ți-am spus.

- Cine...? întrebă cu grijă Valentina, dar copilul nu le acorda nici o atenție adulților din încăpăre: se uita concentrat la marginea cearșafului, ca și cum ar fi căutat niște semne invizibile pentru ceilalți.

- Nu-mi amintesc prea multe. Era în fața casei, cu o furgonetă... mare... Ce ciudat că nu ai văzut-o și tu, mamă! Era parcată pe stradă. Puteai s-o vezi bine de la fereastra bucătăriei. Era verde-închis. Când am ajuns, bărbatul a coborât imediat, ca și cum mă așteptase. Mi-a zis ceva...

- Te-a salutat? Îl cunoșteai? întrebă Valentina.

- Nu. Nu-l mai văzusem niciodată. Nu-mi aduc aminte ce mi-a spus...

- S-a apropiat? îi sugeră Valentina. I-ai văzut chipul?

- Da. Dar nici pe acela nu-l țin minte. Numai părul. Foarte alb și lung... și zâmbetul lui. Un zâmbet lung, întins de la un obraz la celălalt... un zâmbet urât. Apoi, probabil că am adormit, dar nu știu cum. Iar după aceea m-am trezit în furgonetă... În jur era liniște, totul neclintit. Eram culcat și mă durea capul și... și iartă-mă, mamă, dar n-aveam...

Se întrerupse, iar ochii i se umplură de lacrimi.

- Gata, gata, murmură mama.

- Nu aveai hainele pe tine, îi termină Valentina fraza. Dar nu e vina ta. Noi știm că nu e vina ta.

- Da? Puștiul trase zgomotos aer pe nări, uimit de iertarea primită. Eu nu-mi aduc aminte să mi le fi scos... Mi-era frig când m-am trezit.

Scrâșnetul din dinți al mamei se auzi clar în liniștea deplină care se instalase.

- Mai erai în furgonetă când te-ai trezit? întrebă Valentina peste câteva momente.

Fosco se încruntă.

- De fapt, nu era chiar o furgonetă. Nu ca aceea a lui Ginetto cu care transportă fier vechi... Asta era închisă, fără geamuri.

- O dubă, interveni Blasi. Nu-i așa, Fosco? Fără geamuri. Mai târziu o să-ți arăt câteva fotografii, poate vei reuși să recunoști modelul... Dar acum mergi mai departe. Spune-le ce mi-ai zis și mie. Povestește-le tot.

- Sigur. M-am trezit în dubă... eram întins pe un pat pliant, știi, mamă? Cum e cel pe care i-l dăm lui Tonino când vine în vizită, cu un schelet din fier care se strânge... Era prea scurt, fiindcă picioarele îmi atârnav.

Pe buze îi înflori un surâs timid care o făcu pe mamă să ofteze.

- Îți amintești ceva despre duba aceea? Întrebă Valentina. Cum era înăuntru? Era suficientă lumină?

- Era noapte, dar nu era foarte întuneric, pentru că reușeam să văd. Iar deasupra... în jurul meu... Își scutură capul ca pentru a se descotorosi de ceața care-l sufoca. Erau niște... chipuri. Chipuri care mă priveau...

- Chipuri?

- Chipuri tăcute. Atât de multe. Mă priveau...

Îl cuprinse un tremur frenetic, iar mama suspină încă o dată.

- Fosco, explică puțin mai clar, îi șopti Valentina evitând privirea femeii; spera că firul amintirilor nu se rupsese. Vrei să spui, pe pereții dubei? Chipuri pe pereți?

- Da! Peste tot.

- Să fi fost niște fotografii, Fosco? Fotografii ale unor chipuri cu care era tapetat interiorul dubei?

Băiatul confirmă, de parcă ar fi tras și el aceeași concluzie.

- Da, poate că erau fotografii. Mă speriau. Erau lipite peste tot, chiar și pe tavan. Îmi dădeau amețeli...

- Bine, zise Valentina asimilând informația. Și după aceea ce-ai făcut?

Fosco se uită din nou la Roberta Blasi. Între cei doi părea să se desfășoare un dialog tacit de la care ceilalți erau excluși.

- Fosco, ce-ai făcut după aceea? repetă nedumerită Valentina.

- Am fugit.

- Cum?

- Ușa dubei era deschisă, pe acolo intra lumina pe care o văzusem. Am coborât. Ne găseam într-un spațiu închis... avea pereți înalți, iar în fața mea era o ușă mare, precum cele de la grajduri, prin care intra lumina lunii. Puteam vedea copacii...

- Și ce-ai făcut, mai precis? Ai coborât din dubă și ai luat-o la fugă?

- Așa voiam să fac, da... Însă l-am văzut.

- Pe cine?

În momentul acela, ochii lui Fosco stăruiau asupra unui loc pe care nici unul dintre cei prezenți nu-l putea vedea.

- Stătea într-un colț al grajdului, întors cu spatele la mine... La început, am crezut că făcea pipi. Dar spunea ceva, şușotea... M-am gândit că se ruga. Știu că pare ciudat, dar mi-am adus aminte de ceva ce ne-a explicat profesorul de religie, când ne-a spus că la Ierusalim, evreii și musulmanii se roagă cu capul sprijinit de un zid sfânt. Părea să facă la fel ca ei... Dar nu se legăna. Șușotea și avea fața întoarsă către zid. Oricum, era cu spatele la mine și nu mă vedea. Atunci am luat-o la fugă. În cele din urmă, m-am trezit în pădurea de acolo... și am continuat să fug... am fugit chiar dacă mă dureau picioarele.

Trase cearșaful și îi arătă picioarele. Erau bandajate, iar pe feșe se vedeau pete de tinctură de iod.

Comisarul se uită la Angelo Zucca, neclintit lângă ușă. Polițistul tremura, stăpânindu-și cu greu furia. Sunt unele situații pe care nu le poți suporta nici măcar după zeci de ani de carieră.

Valentina se întoarse spre copil, făcând efortul de a părea stăpână pe sine.

- Îți mai amintești altceva?

Pe chipul lui Fosco se citea strădania. Nu putea fi deloc plăcut să exploreze acel colț al memoriei.

Încă mai vibra schimbul intens de priviri dintre el și Blasi. Se întoarse apoi către fereastră, sub care se afla un alt pat, în așteptarea următorului pacient. Lăsând impresia că era pe punctul să izbucnească în plâns, rămase cu ochii ațintiți la perna și cearșafurile imaculate.

- Îmi amintesc de lumina lunii..., răspunse după câteva momente, holbându-se în continuare la patul gol. Și pădurea... Iar când m-am întors ca să văd dacă mă urmărea, am văzut niște ruine lângă grajdul în care era ascunsă duba... păreau a fi ale unei case.

- Bravo! Ai o memorie bună. Ești grozav, Fosco!

Acum privirea copilului se mută de la patul de lângă fereastră la Valentina. Brusc, deveni agitat, neliniștit.

- Nu! Nu sunt.

- Poftim?

- Nu sunt grozav... sunt un laș...

Își privi mâinile. O lacrimă se desprinsese din ochii săi atât de negri.

Valentina se întoarse către Blasi, care părea împietrită. Liniștea care se așternuse ocrotea secretul pe care Fosco i-l dezvăluise doar tinerei polițiste. Acum, Valentina era sigură că aceasta nu se înșelase. Dar ce

putea fi atât de îngrozitor, încât copilul nu mai voia să repete?

Privi și ea patul gol. Un salon în cadrul secției de pediatrie. Un pat dotat pentru un copil precum Fosco. Așteptând să găzduiască un pacient asemenea lui.

În acel moment înțelese.

Îi transmise lui Blasi un mesaj silențios, mișcându-și doar buzele. *La asta te refereai?* Roberta Blasi dădu din cap ușor.

Valentina i se adresă din nou băiatului:

- Mai era un alt copil, nu-i așa? Un alt copil împreună cu tine, în dubă.

Fosco Agnelli își înălță capul. Acum lacrimile îi curgeau fără oprire pe obrajii îmbujorați de amintiri și de frică.

- Da, răspunse. Un alt copil. A rămas acolo, singur. L-am părăsit... I l-am lăsat omului cu părul alb...